

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/23/2016                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 5112239950                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 07.06.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:5112239950.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Stredoslovenská energetika-Distribúcia, a. s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, Žilina, IČO: 36 442 151, proti žalovanému: B., bytom P., zastúpený JUDr. Stanislavom Záhumenským advokátom, so sídlom Fraňa Kráľa č. 1504, Čadca, o zaplatenie 6 301,50 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 52/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. marca 2015 sp. zn. 5 Co 763/2014, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. marca 2015 sp. zn. 5 Co 763/201 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. júna 2014 č. k. 13 C 52/2013-67 určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6 301,50 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 11. apríla 2012 do zaplatenia, nahradiť trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 1 049,22 € a v iných trovách konania vo výške 378 €, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalovaný je zmluvným odberateľom elektrickej energie odberného miesta, z ktorého bola zo zariadenia pre verejný rozvod odobratá elektrická energia neoprávnene. V zmysle existujúcej právnej úpravy je daná absolútna objektívna zodpovednosť žalovaného za spôsobený protiprávny stav, keďže tento bol povinný udržiavať odberné elektrické zariadenie v zodpovedajúcom technickom stave. Žalobca faktúrou č. XXXX XXXX XXXXXXXXXX. splatnou 10. apríla 2012 vyúčtoval žalovanému neoprávnený odber elektriny v sume 6 301,50 €, pričom predmetná pohľadávka žalovaným uhradená nebola. Vzhľadom na uvedené, považoval súd prvej inštancie nárok žalobcu za dôvodný a vyhovel mu, pričom mu priznal aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 24. marca 2015 č. k. 5 Co 763/2014-92 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením tohto rozsudku a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti jeho dôvodov. Vo vzťahu k námietke odvolateľa o odňatí možnosti konať neodročením pojednávania 26. júna 2014 uviedol, že na takýto postup žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania nespĺňala náležitosti

podľa § 119 ods. 3 O.s.p., lebo nebola podaná riadne a včas.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodňoval § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. (v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v znení platnom do 30. júna 2016) a dôvodnosť § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti upozornil na to, že mal záujem sa zúčastniť pojednávania 26. júna 2014 a uplatniť svoje právo konať pred súdom, avšak vzhľadom na jeho zdravotný stav a termín lekárskeho vyšetrenia, nemohol sa ho zúčastniť, a preto požiadal o odročenie pojednávania. Následne 27. júna 2014 doručil súdu aj list zo zdravotnej dokumentácie. Súd napriek uvedeným skutočnostiam konal, čím mu bola podľa jeho názoru odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej namietal, že mu nebolo doručené písomné vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu a v tomto smere poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Na záver navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku až do právoplatného rozhodnutia o dovolaní, keďže na podklade napadnutých rozhodnutí môže dôjsť k vykonaniu exekúcie na majetok žalovaného.

4. Žalobca v podanom vyjadrení k námietkam žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 6. júla 2015, teda pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v § 238 O.s.p. Keďže prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nevyplýva, je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci a podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Žalovaný v dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

10. K uplatnenej procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je potrebné poukázať na nasledovné. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytoval Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými

právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. V zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávisle a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Tento princíp je jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania a vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť jej protistrane.

12. Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj na odvolacie konanie.

13. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia (obdobne pozri aj rozsudok ESĽP vo veci Niderst-Huber proti Švajčiarsku č. 18990/91, 18.2.1997, § 27).

14. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru (rovnako tak v rozsudku vo veci Niderst-Huber proti Švajčiarsku, § 29).

15. Právo strán konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných strán je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru odvolacieho súdu išlo o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhá strana konania. Každá strana musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženému súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby vypočuli jej argumenty a návrhy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/ 2016, I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013).

16. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že žalobca podal vyjadrenie k odvolaniu, avšak toto vyjadrenie žalovanému doručené nebolo. Žalovaný sa teda nemal možnosť dozvedieť o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd toto vyjadrenie nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jeho

možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu - ako tomu nasvedčuje obsah spisu - došlo v preskúmvanej veci k procesnej nesprávosti, na procesné dopady ktorej sa vzťahujú právne závery ESĽP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike. Rovnako tak by ani neobstál prípadný argument, že predmetné vyjadrenie, ktoré nebolo doručované, je len opakovaním predchádzajúcich vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie a prípadne vyjadrenie dovolateľa by nemalo vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu. Niet pochyb o tom, že žalovanému mala byť daná možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalobcu k odvolaniu a že faktickým procesným postupom dovolacieho súdu bola táto možnosť upretá. V kontexte vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nemôže vopred vyhodnotiť, bez oboznámenia sa s takýmto vyjadrením, či prípadné vyjadrenie dovolateľa mohlo mať vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu. V súlade so zásadou kontradiktórnosti je legitímna požiadavka strán sporu, aby mali možnosť sa oboznámiť k opatreným vyjadreniam druhej strany, pričom nestačí, že informácie v nich obsiahnuté boli v priebehu konania určitým spôsobom uvádzané (pozri bližšie rozsudok ESĽP vo veci Krčmár a ďalší proti Českej republike č. 35376/97, 3.3.2000, § 43).

18. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť podľa § 449 ods. 1, § 450 CSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. K vadám zmätočnosti prihliadal dovolací súd - ak bolo dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom - z úradnej povinnosti. Úlohou dovolacieho súdu bude doručiť vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanému a až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné pokračovať v odvolacom konaní.

19. Vo vzťahu k námietkam žalovaného týkajúcich sa vykonaného pojednávania 26. júna 2014 v neprítomnosti žalovaného, je potrebné uviesť nasledovné. O vadu odňatia možnosti konať pred súdom išlo aj vtedy, ak súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti strany konania (jeho právneho zástupcu), hoci podmienky na takýto postup (§ 101 ods. 2 O.s.p.) neboli splnené a odvolací súd neurobil nápravu (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 272/2013, 5 Cdo 26/2010, 6 Cdo 243/2010, 2 MCdo 13/2008, a niektoré ďalšie). Do obsahu základného práva zaručujúceho právo každého, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, nepatrí povinnosť súdu vyhovieť akejkolvek jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Posúdiť opodstatnenosť „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) pre odročenie pojednávania v každom konkrétnom prípade je oprávnený výlučne konajúci súd (pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/1998 z 13. januára 1999).

20. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 26. júna 2014 (čl. 48), na ktoré predvolal strany konania. Žalovaný podaním doručeným osobne súdu 25. júna 2014 (č. l. 50) žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu dlhodobého zlého zdravotného stavu a výkonu zdravotného úkonu u lekára na predmetný termín. K žiadosti nepripojil kópiu dokladu o uznaní práceneschopnosti. Súd prvej inštancie pojednávanie 26. júna 2014 neodročil, pojednával v neprítomnosti žalovaného, v zápisnici o pojednávaní konštatoval (č. l. 58), že (k návrhu na odročenie pojednávania) „nebolo pripojené žiadne potvrdenie ošetrojúceho lekára ani prípadný doklad o PN, čím žiadosť nespĺňala náležitosti podľa § 119 ods. 3 O.s.p.“ a vo veci rozhodol. Následne žalovaný osobne podaním 27. júna 2014 doložil záznam o návšteve lekára (č. l. 62), z ktorého vyplýva že v deň konania pojednávania navštívil ortopéda s bolesťami kolena, ktorý mu (okrem iného) nariadil šetriaci režim.

21. Súd prvej inštancie, rovnako tak aj odvolací súd sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí okolnosťou pojednávania bez prítomnosti žalovaného dôsledne zaoberali a skonštatovali, že uvedeným postupom okresného súdu tým, že pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalovaného nebola odňatá možnosť konať pred súdom. V konkrétnych záveroch na tieto dovolací súd odkazuje, keďže vyčerpávajúcim spôsobom žalovanému objasňujú, z akých dôvodov nebolo možné jeho žiadosť o odročenie považovať z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu za dôležitý dôvod ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní riadne a včas (oznámenie deň pred dňom konania pojednávania vopred naplánovaného lekárskeho úkonu, chýbajúci doklad o PN, ktorý bol doložený až nasledujúci deň po pojednávaní) a uvádzané dôvody by

boli zo strany dovolacieho súdu len opakovaním týchto záverov.

22. Na doplnenie toho, že zo strany žalovaného išlo o výslovne účelovú obštrukciu, dovolací súd upriamuje pozornosť aj na nasledovné závery konštantnej judikatúry tunajšieho súdu k danej problematike.

23. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti strany konania (zástupcu) je potrebné vždy posudzovať s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je nezadateľným právom strán konania, a to v každom štádiu konania, ak na tomto práve strana konania trvá. Zákon bližšie nešpecifikoval, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bránila súdu prejednať vec v neprítomnosti strán konania. Z ustálenej súdnej praxe, za takýto dôležitý dôvod bolo treba posudzovať aj práceneschopnosť strany konania (zástupcu) riadne preukázanú lekárskeym potvrdením (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 66/94).

24. V preskúmvanej veci však o vyššie uvedený prípad nejde. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že dôvodom jeho neúčasti na pojednávaní mala byť jeho práceneschopnosť (aj) v deň konania pojednávania odvolacieho súdu, túto skutočnosť ani nepreukázal. Dovolateľom predložený doklad totiž nemožno považovať za potvrdenie preukazujúce lekárske uznanie práceneschopnosti. Jeho obsahom je totiž len informácia, resp. odporúčanie lekára ohľadne liečby žalobcu (šetriaci režim) z dôvodu bolesti pravého kolena, ktorá však sama osebe nevypovedá aj o tom, či dovolateľ bol z tohto titulu aj práceneschopný, a teda neschopný účasti na pojednávaní súdu prvej inštancie. Súdna prax totiž judikovala, že len takú „chorobu strany konania, ktorá je preukázaná lekárske uznanou práceneschopnosťou, možno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.“ (viď poukaz na vyššie zmienené rozhodnutie NS SR). Preto len predloženie dokladu potvrdzujúceho (vo všeobecnosti konštatované) „bolesti pravého kolena v závislosti na zaťažovaní“, pokiaľ nespĺňa predpoklad potvrdenia o „lekárske uznané práceneschopnosti“ a teda nemožnosti účasti na predmetnom pojednávaní, nemožno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Z uvedeného teda vyplýva, že aj v prípade doručenia takéhoto nespôsobilého dokladu včas, by neodročením pojednávania a konaním v neprítomnosti žalovaného, nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

25. Na záver dovolací súd dáva do pozornosti odvolaciemu súdu aj tú skutočnosť, že prezidiálna plná moc právneho zástupcu žalobcu bola ukončená dňom 10. septembra 2014 (č. I. 83).

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.).

27. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

28. Dovolací súd sa zaoberal aj návrhom dovolateľa o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a po zvážení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že tento nebol dostatočným spôsobom odôvodnený. Odklad vykonateľnosti rozhodnutia v rámci dovolacieho konania predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty. Zároveň však platí, že ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, keď priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že dovolateľ bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predíde následnej reparácii už vykonanej exekúcie. Cieľom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je zabrániť výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, v dôsledku ktorého by strane konania, ktorá dovolanie iniciovala, v prípade jej úspechu mohla vzniknúť škoda (bližšie pozri I. ÚS 357/2012, I. ÚS 327/2010, II. ÚS 481/2012). Z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto smere vyplýva názor, podľa ktorého prichádza do úvahy, aby dovolací súd povolil odklad vykonateľnosti iba takého rozhodnutia odvolacieho súdu, na podklade ktorého možno nariadiť exekúciu. Predmetný návrh je potrebné riadne odôvodniť a podložiť aj preukázaním skutočnosti o hrozacej ujme (doručené upovedomenie o začatí exekúcie) keďže dovolací

súd v danom štádiu konania nedisponuje informáciou o prípadnom dobrovoľnom plnení zo strany žalovaného. Vzhľadom na to, že v danej veci neboli okolnosti, ktoré by opodstatňovali rozhodnutie o odklade vykonateľnosti, tento návrh nepovažoval dovolací súd za dôvodný, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti o tom samostatne nerozhodoval.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.